Poate fiscul să impună o anumită structură a afacerii?

În ultima perioadă, comportamentul fiscului ne rezervă multe suprize. De exemplu, într-o inspecţie fiscală, i s-a reproşat contribuabilului faptul că şi-a structurat afacerea de aşa manieră încât să evite depăşirea pragului de TVA. Mai precis, contribuabilul, o şcoală de şoferi, oferea serviciile distinct: şcoala de şoferi asigura pregătirea teoretică a cursanţilor, pentru un procent de 10% din valoarea totală a pachetului de servicii, în baza unui contract de prestări-servicii încheiat cu şcoala de şoferi; pentru pregătirea practică, şcoala de şoferi oferea un portofoliu de colaboratori, dintre care candidatul selecta un instructor-auto şi încheia cu acesta un alt contract de prestări-servicii, achitând diferenţa de 90% din valoarea totală a pachetului de servicii. Conform poziţiei inspectorilor fiscali, ne-am afla în prezenţa unei separări artificiale a serviciului oferit, cu singurul scop al evitării depăşirii, de către şcoala de şoferi, a pragului de 65.000 euro prevăzut pentru scutirea de TVA a întreprinderilor mici.

În opinia noastră, acest raţionament al fiscului depăşeşte cu mult limitele dreptului de apreciere pe care îl au organele fiscale. Astfel, urmând o poziţie constantă a jurisprudenţei americane şi britanice, vom reţine faptul că niciun contribuabil nu poate fi obligat să-şi construiască afacerea de aşa manieră încât să plătească la buget cele mai mari impozite posibile. Prin urmare, nu poate fi angajată răspunderea fiscală în baza unui argument de tipul „contribuabilul ar fi trebuit să-şi organizeze altfel afacerea”. Atâta timp cât legea permite ca pregătirea practică a candidaţilor pentru obţinerea permisului de conducere auto să fie efectuată fie de şcoala de şoferi prin intermediul instructorilor-salariaţi proprii (caz în care valoarea

integrală a pachetului de servicii ar fi trebuit să fie facturată de şcoala de şoferi), fie în colaborare cu instructori organizaţi sub forma juridică PFA (caz în care doar aceşti instructori putea factura serviciile prestate), fiscul nu poate interveni şi nu poate impune opţiunea fiscală mai oneroasă pentru contribuabil.

Prin ordinul preşedintelui ANAF nr. 442/2016, publicat în M. Of. nr. 74 din 2 februarie 2016, s-au stabilit cuantumul tranzacţiilor, termenul pentru întocmire, conţinutul şi condiţiile de solicitare a dosarului preţurilor de transfer şi procedura de ajustare/estimare a preţurilor de transfer.

Reamintim faptul că dosarul preţurilor de transfer se întocmeşte în vederea documentării respectării principiului valorii de piaţă a preţurilor de transfer practicate în cadrul tranzacţiilor desfăşurate cu persoane afiliate.

În principiu, pregătirea dosarului preţurilor de transfer este obligatorie, anual, pentru marii contribuabili care desfăşoară tranzacţii cu persoane afiliate dincolo de pragul de semnificaţie prevăzut de lege: 200.000 euro, în cazul dobânzilor încasate/plătite pentru serviciile financiare, calculată la cursul de schimb comunicat de Banca Naţională a României valabil pentru ultima zi a anului fiscal; 250.000 euro, în cazul tranzacţiilor privind prestările de servicii primite/prestate; 350.000 euro, în cazul tranzacţiilor privind achiziţii/vânzări de bunuri corporale sau necorporale. Acest dosar trebuie prezentat fie în cadrul unei inspecţii fiscale, fie la solicitarea organelor fiscale, conform art. 58 şi 64 NCPF, în cadrul administrării de probe.

La solicitarea organului fiscal, în cadrul unei inspecţii fiscale, dosarul preţurilor de transfer va fi pregătit şi de restul contribuabililor care desfăşoară tranzacţii cu persoane afiliate, iar valoarea tranzacţiilor depăşeşte pragul de semnificaţie, astfel: 50.000 euro, în cazul dobânzilor încasate/plătite pentru serviciile financiare, calculată la

cursul de schimb comunicat de Banca Naţională a României valabil pentru ultima zi a anului fiscal; 50.000 euro, în cazul tranzacţiilor privind prestările de servicii primite/prestate; 100.000 euro, în cazul tranzacţiilor privind achiziţii/vânzări de bunuri corporale sau necorporale,
Dosarul preţurilor de transfer nu va fi solicitat şi nu se întocmeşte, după caz, de către contribuabilul/plătitorul beneficiar al unui acord de preţ în avans, pentru tranzacţiile şi perioadele care sunt acoperite de acordul de preţ în avans emis de ANAF.

Responsabilitatea proprietarului paginii web pentru comentariile utilizatorilor. Prin hotărârea din 2 februarie 2016, CEDO a decis, în afacerea *Magyar Tartalomszolgáltatók Egyesülete* şi*Index.hu Zrt* vs. *Ungaria*, că responsabilitatea proprietarului unei pagini web pentru comentariile utilizatorilor nu poate fi angajată automat, pentru simplul motiv că setările respectivului site permiteau vizitatorilor să posteze comentarii. În fapt, în anul 2010, paginile web deţinute în proprietate de reclamanţi au postat un articol referitor la o presupusă practică de comerţ a unor portaluri din domeniul imobiliar, care ofereau un aparent serviciu gratuit ce devenea ulterior taxabil, fără nicio notificare prealabilă. Aceste articole au generat postarea, în secţiunea special destinată comentariilor, a unor critici vulgare şi ofensatoare la adresa portalurilor imobiliare. După ce MTE şi Index au fost acţionate în instanţă, acestea au eliminat de pe propriile pagini web comentariile în discuţie. Cu toate acestea, instanţa supremă din Ungaria a condamnat MTE şi Index la plata unor despăgubiri de aproximativ 250 euro, apreciind că acordul pentru publicarea comentariilor la articole semnifică o asumare a răspunderii pentru comentarii ilicite sau injurioase postate de vizitatori.

Spre deosebire de instanţa maghiară, CEDO a reţinut faptul că în cauză a fost încălcat art. 10 din Convenţie, respectiv libertarea de exprimare. S-a reproşat Ungariei faptul că

autorităţile naţionale nu au verificat *in concreto* echilibrul dintre libertatea de exprimare prin Internet şi dreptul portalurilor imobiliare la reputaţie comercială. În acest sens, Curtea a subliniat faptul că un sistem bazat pe un disclaimer privind responsabilitatea utilizatorilor pentru comentariile postate şi un sistem de ştergere a comentariilor la simpla solicitare a persoanei vizate puteau constitui o alternativă viabilă pentru protecţia drepturilor portalurilor imobiliare.

Acest articol a fost publicat în Newsletter-ul Costaș, Negru & Asociații.